

mærksom paa, at Forholdet mellem Rigsdagen og Kongen derved vilde blive aldeles forandret, og blive, om man saa kan udtrykke sig, det Modsatte af hvad det er ved almindelige Lovgivningsarbejder, idet det nu først er Rigsdagen, der giver sin Mening tilkjende, og først naar den har yttret sig, er det, at Kongen tager sin Bestemmelse. Jeg skal kun herved endnu bemærke, at jeg troer, at der var en 3die Maade at komme ud af dette Forhold paa; det var nemlig ved at anvende Bestemmelserne om de provisoriske Love paa de Love, som udgives for Vestindien, forsaavidt det er en Udvidelse af danske Love dertil, men istedetfor at Grundloven hertil knytter den Bestemmelse, at provisoriske Love kun udgives af Kongen i paatrængende Tilfælde, maatte naturligviis denne Indskrænkning bortfalde.

Slensborg: Jeg skal blot tillade mig, paa Sagens nærværende Standpunkt at fremføre et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede 6te Landsstingsmand for 9de Kreds nylig yttrede, og jeg vil tillade mig at begynde med, hvad han anførte med Hensyn til, hvad jeg sidste Gang, Sagen var for, yttrede i Dvereenstemmelse med den ærede Minister, at en Grundlov ikke kunde være for fort. Denne min Ytring maa naturligviis forstaaes cum grano salis, hvilket ogsaa kan sees deraf, at jeg tilføiede, at en saadan Lov dog maatte indeholde en fuldstændig Basis, at den maatte omhandle det hele gjensidige Forhold; der var altsaa en nødvendig Betingelse, som tillige maatte søges fyldestgjort, foruden at man skulde søge at undgaae Vidtløftighed, der vilde gjøre Loven utydelig og trættende. Den samme ærede Landsstingsmand har meent, at, da Trangen til en saadan Ordning af Forholdene er saa overordentlig stor, burde man ikke forkaste det nærværende Lovforslag, men søge at bygge paa det; det skulde jeg aldeles ikke have Noget imod, naar jeg ikke, i Dvereenstemmelse med, hvad jeg tidligere har erklæret, maatte antage, at det vil være saare vanskeligt, maaskee umuligt, at benytte det som Grundlag, og at det er aldeles nødvendigt, at erfarne Mænd derovre i Colonierne kom til at yttre sig, før vi vedtage noget Bestemt, der skal gjælde for en ubestemt Fremtid. Det er

vist nok, at Trangen er stor, men paa den anden Side er det dog ogsaa afgjort vigtigt, at det, der præsteres, bliver Noget, hvormed Colonierne kunne være tjente. Den samme ærede Landsstingsmand yttrede, at man blot skulde see, saasnart som muligt, at faae det bragt dertil, at der kunde sammentræde et lovligt Organ for Colonierne; jeg troer, at det er af ligesaa stor Vigtighed, hvilket ogsaa gjentagende er udhævet af flere ærede Talere, at der med det Samme, man søger at organisere et lovligt Organ for Colonierne, tillige bør gives andre Bestemmelser, og at navnlig de Principer udtales, hvorefter man vil styre Colonierne, og det Forhold bestemmes, hvori Colonierne skulle staae til Moderlandet. Jeg troer, at det er vigtigt, at dette skeer paa samme Tid; det vil naturligviis kræve noget mere Tid, men om ogsaa Sagen skulde udsættes et Mars Tid, troer jeg dog ikke, at derved vil være tabt saa Meget, naar det paa den anden Side erindres, at, hvad der saa bliver præsteret, vil være meget fuldstændigere og bedre, og altsaa mere tjenligt for Colonierne end det, der nu kunde præsteres. Med Hensyn til, at Consequentsen skulde fordrø, at ogsaa St. Jan fik et Colonialraad, da maa jeg henholde mig til hvad der er yttret af den ærede Taler, der sidst havde Ordet. Forsaavidt den 6te Landsstingsmand for 9de Kreds fremdeles har fremhævet, at Forsamlingen i Vestindien jo slet ikke havde havt Noget inod eet Colonialraad, at der ikke havde havet sig en eneste Stemme derimod, saa skal jeg ogsaa med Hensyn hertil henholde mig til, hvad jeg sidste Gang hentydede paa, og blot bringe i Erindring, at man dog maa tage noget Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder, og det Tidspunkt, hvorpaa dette Coloniallovudkast er fremkommet. Forsamlingen i Vestindien vilde have været i en vanskelig Stilling, naar den skulde have gaaet ind paa at fra raade Loven saaledes som den var forelagt af den Gouverneur, som Regjeringen havde sendt dertil. Forsamlingen i Vestindien kan have tænkt sig, at det var bedst at see at faae Sagen saa hurtigt som muligt fremmet, og derfor at gjøre saa saa store Forandringer som muligt. Dertil kommer, at denne Forsamling, om den